

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. április 1-jén. Húsvét I. napján.

Kezdő ének: 185. dicséret 1. verse

Főének: 348. dicséret mind az 5 verse

Ének prédikáció előtt: 162. dicséret 7. verse

Textus: Máté evangéliuma 28. rész 5-6a. verse „Az asszonyokat pedig így szólította meg az angyal: Ti ne féljetek! Mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincsen itt, mert feltámadt, amint megmondta.”

Kedves Testvéreim!

Húsvét sokszorosan is természetfeletti ünnep. Olyan esemény történik, amit igazából nem tudunk felfogni. Értjük, hogy miről van szó, de ez nem jelenti azt, hogy pontosan tudnánk is. Aki halott volt, az kijött a sírból. Teljességgel megmagyarázhatatlan. Nincsen rá biológiai válaszuk. Nem tudjuk leírni, hogy pontosan mi történt a sejtekkel, hogyan alakultak át. Nincsen rá a lelki dolgok kapcsán sem válaszuk. Hogyan lehetséges, hogy a lélek elhagyta a testet, majd ismét visszatért bele. A feltámadás tényét csak egyetlen irányból érthetjük meg, mégpedig a hitünk felől. Ami természetfeletti, ami megmagyarázhatatlan, ami érthetetlen, az mégis világossá válik, mégis természetes lesz. Isten megígérte, és megtörtént. A hitünk számára ez a természetfeletti is természetes.

Ugyanakkor húsvét csodás voltát emeli az a tény is, hogy megjelenik az angyal. Úgy, ahogyan karácsonykor a pásztoroknak, itt az asszonyoknak is elmondja: ne féljetek. Ismét egy olyan tény, amit sokszor a mese kategóriába sorolunk. Angyalok márpedig nincsenek. Ezt is csak a hitünkkel tudjuk felfogni, megérteni. Isten elküldte az ő követét, hogy átadjon egy nagyon egyszerű, de ugyanakkor mégis nehezen érthető üzenetet: „nincsen itt, mert feltámadt”.

Ezen a húsvéti ünnepen az vált számomra hangsúlyossá, hogy olyan esemény történik, ami ott és akkor nem történhetne. Nem lehetne élő ember a temetőben, akit úgy vittek oda. Nem állhat lábra az, akit már eltemettek. Az asszonyoknak pedig az angyal azt mondja, hogy Jézus feltámadt. Az, akinek látták a testét, amint elhelyezték a sírban, akiről pontosan tudták, hogy milyen kínok után halt meg, az nincsen ott, ahol lennie kellene. Feltámadt.

Ünnepi jelképeink is erről tanúskodnak. Ami nem volt látható, ami nem volt ott, mégis ott van. Ott van az élő, a holtak között. Ezt mutatja meg a tojás is, hiszen emberi szemmel, kívülről nem látható, hogy van-e élet a tojás héján belül. Mégis egy idő után kibújhat belőle egy kismadár. Ugyanezt mutatják a tavaszi virágaink is. A virághagyma ott nyugszik a földben, és ahol úgy gondolnánk, hogy nincsen semmi, ott egyszer csak megjelenik egy zöld hajtás, majd a bimbó, és a végén gyönyörködhetünk a hóvirágban, vagy nárciszban, vagy a többi tavaszi virág színében. Mind a kettő jelkép azt mutatja meg, hogy ahol nem lehetne semmi, ott mégis megjelenik az élet. Abban a jeruzsálemi temetőben, a sírboltnál ugyanez az érzés fogalmazódik meg. Ott nem lehet élet. Ott a halál az úr. Mégis megfogalmazza az angyali üzenet, hogy Jézus nincsen ott, mert feltámadt.

Ez az, amit nekünk is nagyon komolyan kell vennünk. Ott is keressük Jézust, ahol nehezen található meg. Nem ott, ahol látványosan jelen van. Nem ott, ahol mindenki szerint meg kell jelennie. Amikor ugyanis szeretet és béke van az emberek szívében, amikor minden rendezett, akkor egyértelműnek látszik, hogy Jézus is ott van. Akkor azonban, amikor valami kellemetlen ér minket, amikor fájdalom jut el a szívünkbe, amikor azt érezzük, hogy minden összeesküdött ellenünk, akkor sokkal nehezebb megtalálni Jézust. Húsvét üzenete azonban az, hogy ott is keressük, ahol azt gondolnánk, hogy nem lehet jelen. Ott is forduljunk hozzá, ahol úgy éreznénk, hogy nem érdemes. Még akkor is, amikor sok mindent elrontottunk, amikor magunk körül szinte csak a rosszat terjesztettük. Akkor is keressük. Ő ott is jelen van, ahol nem gondolnánk, ahol nem számítanánk rá, ahol mások szerint nem is lehetne jelen.

Az asszonyok ott álltak a sírnál és próbálják értelmezni mindazt, amit láttak és hallottak. Ez azonban nehezen sikerül. Sok mindent nem értenek, és nem tudnak értelmesen összerakni. Húsvét ünnepe kapcsán a mi zavarunkat is ez okozza. Nem úgy történtek az események, ahogyan az évezredek óta megszokott volt. Isten megtörte ezt a sort. Ez a zavar azonban éppen a pozitívuma is ennek az ünnepnek. Isten képes megtörni az emberi megszokott eseménysort. Nem csupán halottat képes feltámasztani, nem csupán beteget képes meggyógyítani, nem csupán erőt ad annak, akinek nincsen, hanem ad boldogságot, ad örömet, ad felszabadultságot. Csupa olyan ajándékot, ami jó és szép, de sokszor elképzelhetetlennek gondoljuk a földi életünkkel kapcsolatban. Talán ki is mondjuk, hogy nincsen igazi boldogság. Megfogalmazzuk, hogy hosszan tartó jó időszak nem lehet az életünkben, mert előbb-utóbb úgyis elromlik minden. Isten azonban megtöri a sort és ad valami egészen újat.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. április 1-jén. Húsvét I. napján.

Az áldás ugyanis, amiről olyan sokat beszélünk, Isten jelenléte, ami annyira fontos nekünk, az nem csak abban mutatkozik meg, amikor csodás események történnek. Ahogyan a múlt hét egyik beszélgetése során elmondta nekem valaki, hogy Isten csodái ott vannak a rendkívüli dolgokban is, mint amikor egyszer meggyulladt az autó, amiben ült, mégis minden karcolás nélkül kijutott belőle. Ugyanakkor a hétköznapiak minden pillanatában vele volt Isten. Abban is, ami természetesnek látszik. Emberileg nézve másként kellett volna történni sok mindennek, de mégsem úgy történt. Isten megtörte ezt a sort, és segített az életében.

Azt hiszem, sok mindennel vagyunk az életünkben úgy, hogy beletörődünk. Ez így szokott lenni. Én is sokszor használom azt a kifejezést, hogy „ez van”. Ez ellen nem tudunk tenni semmit. Lehet, hogy mi nem tudunk. Lehet, hogy a mi erőnk kevés. Isten ereje azonban mindenre elég. Elég volt ahhoz is, hogy halottat támasszon fel. Elég akkor ahhoz is, hogy az életem eseményeit formálja. Elég ahhoz is, hogy megváltoztassa azt, amit én nem tudok. Húsvét történéseinek az egyik üzenete éppen ez. Bátran imádkozzunk azért, hogy a Mindenható lépjen bele életünk eseményeibe. Bátran imádkozzunk azért, hogy ami emberileg kalkulálható, az mégis változzon meg. Ebből fakad ugyanis az élet. Úgy, ahogyan Jeruzsálemben történt Jézus sírjánál.

Ez a változás azonban csak akkor történik meg, ha először mi magunk is kilépünk abból, ami megszokott. Amikor igazán ünnepelek. Amikor megtörjük a hétköznapi sokszor egysíkú eseménysort, és templomba jövünk, és élünk az úrvacsorával. Ha mi is képesek vagyunk arra, hogy higgyünk. Higgyünk Isten hatalmában, hogy Ő képes mindent átformálni. A változáshoz azonban ebben a hitben sok mindent el kell engednünk. Úgy fogalmaztam meg magamnak, hogy sok mindennek fel kell engednie bennünk. Ahogyan a téli fagyok után lassan felenged a föld, hogy aztán végül alkalmas legyen arra, hogy a vetőmagot befogadja, és abból élet hajtszon ki, így van ez velünk is. A lelkünknek fel kell engednie ahhoz, hogy Isten üzenetét, Isten Lelkét befogadjuk, hogy aztán élet hajtszon ki bennünk is.

A sírnál álló asszonyoknak az angyal azt mondta, hogy „ti ne féljete”. Engedjen fel a lelketek, amit a félelem most fogva tart. Milyen sok mindentől lesz fagyos a lelkünk. A sértettség, amit hosszú időszakon keresztül vagyunk képesek magunkban hordozni. A fájdalomtól, amit feldolgozni nem lehet, de Isten elé tenni lehet. Az idő szorításától, hogy mindennek bele kell férnie 24 órába, és vannak határidők, amiket pedig tartanunk kell. Az egyhangúságtól, a monotonitástól, amikor semmi nem töri meg azt, ami megszokott. Ezek keménnyé teszik a lelkünket, nem teszik alkalmassá arra, hogy bármit is befogadjon, hogy élet legyen benne. Húsvétkor azonban az asszonyok lelke felengedett. Nem sokkal később örömmel futottak el a sírtól, hogy elmondják a hírt másoknak is. Jézus feltámadt, Jézus él!

Az asszonyoknak szóló üzenetben ugyanis megfogalmazódik még egy nagyon fontos dolog. Az angyal elmondja, „tudom, hogy a megfeszített Jézust keressetek. Nincsen itt, mert feltámadt, amint megmondta.” Nem jó helyen keressetek, de jó személyt kerestek. Az, hogy a megfeszített Jézushoz jöttetek, ez jó, de már nincsen itt, mert feltámadt. A mi életünk nagy keresésének is ezt kell megmutatnia. Húsvéti ünneplésünkben is ennek kell megjelennie. Keressük Jézust, akit keresztre feszítettek. Keressük Jézust, aki feláldozta magát értünk. Keressük Jézust, aki levette rólunk a bűneink, a mulasztásaink, a hibáink, a félelmeink terhét. Tette mindezt azért, hogy igazi életünk legyen, amiben benne van a boldogság, az öröm, a szépség, a csoda. Ma mi is ezt a Jézust keressük. Keressük az úrvacsorában, ahol a megtört kenyér és a kitöltött bor Jézus halálára emlékeztet. Ugyanakkor megmutatja azt is, hogy aki meghalt a Golgotán, az most is él. Itt van velünk, itt van a gyülekezetben, ott van a családi életünkben, ott van a munkánkban, ott van az egész életünkben.

Szeretett Testvéreim, Húsvétot Ünneplő Gyülekezet! Van egy mondásunk. Aki keres, az talál. Keressük hát mi is a megfeszített Jézust, hogy minden napon velünk lehessen, támogathasson, segíthessen a feltámadott Krisztus. Vele együtt élet van bennünk, élet van körülöttünk. Ezt éljük át mi is!

Amen!

Záró ének: 446. dicséret mind 2 verse